

ת"פ (באר שבע) 4358-11-23 - מדינת ישראל - פמ"ד נ' פרג' חרומי

ת"פ (באר-שבע) 4358-11-23 - מדינת ישראל - פמ"ד נ' פרג' חרומי

ת"פ (באר-שבע) 4358-11-23

מדינת ישראל - פמ"ד

נגד

פרג' חרומי

ע"י ב"כ עוה"ד אריאל וקנין

2. מחמד דבארי - נדון

בית משפט השלום בבאר-שבע

[13.02.2025]

כבוד השופטת שוש שטרית

גזר דין

הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם בכניסה למקום צבאי-עבירה לפי סעיף 155 (א) רישא לחוק העונשין.

התשל"ז-1977.

במסגרת ההסדר אליו הגיעו המאשימה ונאשם 1 (להלן: הנאשם) ביום 12.03.24, תוקן כתב האישום והוסכם כי המאשימה תגביל את טיעוניה לעונש ל 7 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית, וההגנה מצדה תטען טיעוניה באופן חופשי ותעתור לתסקיר שירות המבחן על הנאשם.

כתב אישום מתוקן

1. מהעובדות עולה כי ביום 25.10.2023, לבקשת נאשם 2, נסעו הנאשמים ברכבו של הנאשם ונכנסו בדרך שאינה ידועה למאשימה לכביש 241 הסמוך לרצועת עזה אשר הוכרז באותה העת כשטח צבאי סגור על ידי אלוף פיקוד

דרום, זאת בעקבות מלחמת "חרבות ברזל" אשר פרצה ביום 07.10.2023.

השטח הצבאי כלל את הכבישים מדרום לצומת מרדכי, ממערב לצומת בית קמה (דורות), אופקים, אורים, וכן מדרום לכרם שלום.

סמוך לשעה 17:40, החייל איתן לנגר הבחין בנאשמים כשהם עוצרים בתחנת הדלק בצומת "מגן" הנמצאת בשטח צבאי הסגור, פנה אליהם וביקש לברר עמם מדוע הם נמצאים במקום וכי מדובר בשטח צבאי סגור. בשלב מסוים תוך כדי הבירור שנערך, אמר נאשם 2: "מי אתה יה בן זונה, אתה רק חייל", והוסיף "אתה עוד תשמע ממני" או מילים דומות לכך. החייל איתן הודיע לנאשמים כי הם עוצרים, אזק אותם והזעיק אל המקום משטרה. הנאשמים במעשיהם הנ"ל נכנסו למקום מוגבל ושהו בו ללא הסבר סביר כשהם אינם מוסמכים לעשות כן.

ביום 15.07.24, נשמעו טיעונים לעונש, ובמסגרת החלטתי התבקש הממונה על עבודות השירות לחוות דעתו בעניין כשירות הנאשם לרצות עונש בדרך של עבודות שירות. חוות דעת הממונה הוגשה ביום 04.12.24 לפיה נמצא הנאשם כשיר ומתאים.

הערכת שירות המבחן

2. שירות המבחן מפרט בקורותיו של הנאשם בתסקיר מיום 07.07.2024, ממנו עולה, בין היתר, כי הנאשם בן 55, גרוש ללא ילדים, מתגורר בשבט מסעודין אלעזאזמה ואינו עובד מזה שנים רבות. בהתייחס לעבירה הנוכחית, הנאשם חזר והודה בביצועה. לדבריו, חברו (נאשם 2) ביקש ממנו שיסיע אותו לאזור ביצוע העבירה על מנת לאסוף דבר מבנו שעובד כשומר בסמוך למקום. לדבריו מדובר באזור שנהג לעבור בו לעיתים ולמלא דלק בתחנת דלק הממוקמת באותו אזור ובזמן ביצוע העבירה, לא ידע על כי האזור הוגדר כאזור צבאי. הנאשם שלל כוונה פלילית בכניסתו לאזור, שלל מודעות לביצוע בעבירה פלילית, מאחר ולא ידע כי חל איסור להיכנס לאותו אזור באותה תקופה. כיום, מתאר כי מבין את הבעייתיות במעשיות וחש חרטה והוסיף כי אם היה מודע לאיסור הכניסה לאזור הוא היה נמנע מעשות כן.
- שירות המבחן מציין בהתרשמותו כי מדובר במי שהינו בעל יכולות וורבליות וקוגניטיביות תקינות, בעל יכולות להביע את רגשותיו ומחשבותיו במידה מסוימת.
- בין גורמי הסיכון, ציין השירות בדברי הנאשם כי כיום הפנים את המחירים המשפטיים והאישיים בביצוע העבירה, ניהול חייו, שיתופו הפתוח בנסיבות חייו והרגשותיו, הבעת נזקקות טיפולית ונכונותו להשתלב בהליך טיפולי.
- בין גורמי הסיכון, ציין בהתרשמותו מהעדר מערכות תמיכה, קושי להציג תגובה אמיתית להתנהגותו הבעייתית, נטייה להפחית מחומרת עברו הפלילי, כישוריו המצומצמים, וקשייו להשתלב במסגרת תעסוקתית לרבות ספקות באשר לקיומן של דפוסי שתיית לאלכוהול כיום. לאור מוכנותו להשתלב בהליכים שיקומיים לרבות רצונו להסתייע בשירות לצורך תעסוקתי, המליץ השירות על תקופת ניסיון שיקומית של שלושה חודשים בה יעמוד בקשר מעקבי עם הנאשם ויפנה אותו להליכים שיקומיים שתוארו בהתאם למצבו, ובתום התקופה יגיש תסקיר משלים.
- ראיות לעונש ותמצית טיעוני הצדדים
3. ב"כ המאשימה הגישה את רישומו הפלילי של הנאשם (ת/3) ומפת גבול של שטח העוטף שהוגדר כשטח צבאי סגור הערוך על ידי סא"ל עמרי שבאי (ת/4). בטיעוניה על פה, עמדה המאשימה על פגיעת הנאשם בערכים המוגנים, וטענה לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם כך שינוע בין 7 ל-20 חודשי מאסר. בתימוכין למתחם לו טענה, הפנתה לת"פ (מחוזי ב"ש) 57513-02-12 מדינת ישראל נ' חוסן סראחין (25.02.15), תוך שצינה כי נסיבות המקרה הנדון הן חריגות וכי לא הצליחה לאתר מקרה דומה למקרה הנדון.
- בהתייחסה לנסיבות ביצוע העבירה, טענה לפגיעה ממשית נוכח מצב החירום באותם ימים, והצורך באיתור נעדרים ונרצחים כתוצאה ממעשי מחבלי חמאס. לטענתה, החומרה שבמעשי הנאשם אינה מתמצה רק בשל כניסתו לשטח צבאי סגור, אלא גם נוכח שמעשיו סיכנו את ביטחונם של חיילי צה"ל וכוחות הביטחון אשר היו עסוקים בהגנה על האזרחים, וסיכול מפגעים פוטנציאליים, ותוך שהוא ונאשם 2 העסיקו את כוחות הביטחון אשר היו צריכים לפנות אותם מהאזור.

אשר לעונשו של הנאשם, הפנתה להסדר הטיעון המלא עם נאשם 2, וטענה כי מדובר בהסדר אחד עם שני הנאשמים, שהושג בשל קושי ראייתי, ובהינתן כי על נאשם 2 נגזרו 7 חודשי מאסר בפועל (ובהפעלת תנאי 9 חודשי מאסר בפועל), הרי שעל פי עקרון אחדות הענישה, יש להעמיד עונשו של הנאשם על 7 חודשי מאסר בפועל. בהקשר זה ציינה כי הגעת הנאשמים לאזור שהוכרז צבאי סגור הייתה באמצעות רכבו של הנאשם, מכאן, לדידה, אין מקום לאבחנה בין הנאשמים, חרף שנאשם 2 הוא זה שאיים על החייל, אין מקום לאבחנה בניהם. בכל מקרה, נטען כי גם אם בית המשפט יסבור כי יש לעשות הבחנה בין השניים, עונשו של הנאשם צריך למאסר מאחורי סורג ובריה ולא על דרך של עבודות שירות.

4. ב"כ הנאשם, עו"ד אריאל וקנין, הגיש כראיות לעונש דיסק המתעד את האירוע (נ/1). בטיעונו על פה עתר לקבוע את מתחם עונש ההולם ממאסר על תנאי ועד למספר חודשים בודדים שיכול וירוצו בעבודות שירות, ובתימוכין, הפנה למקרים בפסיקה.

בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה, הפנה לסרטון בו נראים כלי רכב אזרחים המגיעים לתחנת דלק הממוקמת ביישוב מגן הרחוק ביותר מ 7 ק"מ מגבול עזה, לא היה מגודר ולא הוצבו בו שלטים האוסרים על כניסה, ואשר רק נוכח אירועי ה 7 באוקטובר הוכרז כאזור צבאי סגור. ב"כ הנאשם חזר והדגיש בעובדה כי אין מדובר בכניסה לבסיס צבאי או שטח אימונים, ובכל מקרה, אין יסוד לטענה כי הנאשם במעשיו גרם למעמסה והעסקת כוחות הביטחון.

אשר לעונשו של הנאשם, הפנה לנסיבות חיו אשר פורטו בהרחבה בתסקיר שירות מבחן, גילו המתקדם, והצורך לאבחן עניינו מנאשם 2 אשר עברו הפלילי מכביד ובמיוחד משברי על פי העובדות כי נאשם 2 הוא שפנה לחייל במלים מאיימות וכי לנאשם הנדון היום, אין כל חלק במעשה זה.

הנאשם בדבריו, הביע צער על המעשה וטען כי מדובר בטעות.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

5. העיקרון המנחה בענישה הוא ההלימה, היינו יחס הולם בין חומרת העבירה ומידת אשם הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, אדרש לערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה בעבירות איסור כניסה לשטח צבאי שבוצעו בנסיבות דומות. הערכים המוגנים בבסיס האיסור כניסה לשטח צבאי, הם הגנה על שלומו של אדם עקב הסיכונים בהם עלול להיתקל אזרח בלתי מורשה בתחומי השטח הצבאי, האיסור נועד למנוע מצב שבו אזרח בלתי מורשה יסכן את עצמו ואת סביבתו בשל מגע עם תחמושת וציוד צבאי אחר; למנוע סיכון ופגיעה בחיי אדם במקרה של התקלות לירי בזמן אימונים; להגן על רכוש מפני מזיקים או גנבים; להגן לעיתים על ביטחון השדה ולמנוע פגיעה בביטחון המדינה.

בחינת נסיבות ביצוע העבירה מעלה כי מידת פגיעת הנאשם בערכים המוגנים שבבסיס האיסור בעבירה זו, הינה נמוכה. לצד העובדה שהנאשם הודה בעבירה של כניסה למקום צבאי, אין להתעלם מהעובדה כי המדובר במרחב ציבורי לכל דבר ועניין ולא בבסיס צבאי או שטח אש ואימונים במובהק. המרחב הציבורי, הוכרז, למרבה הצער, כמקום צבאי סגור נוכח אירועי יום ה-7 באוקטובר השחור, משיקולים ביטחוניים ואחרים.

הנאשם הגיע עם רכבו לתוך השטח שהוכרז סגור יחד עם נאשם 2, כשהוא נוהג ברכבו. לא נמצא בעובדות כתב האישום כל פעילות אקטיבית חריגה מעבר לנוכחותם בתחנת הדלק במקום בו שהו. למעשה, מיד לאחר שהחייל, שוטר צבאי הבחין בהם בתחנת הדלק ומיד לאחר שנאשם 2 איים על השוטר הצבאי על רקע וויכוח באשר לנוכחות השניים במקום, אזק השוטר הצבאי את השניים והם נעצרו. סביר להניח, כי ככל שנאשם 2 לא היה מאיים על השוטר הצבאי "מי אתה יה בן זונה, אתה רק חייל", והוסיף "אתה עוד תשמע ממני" והנאשמים היו פונים מיד ליציאה מהמקום, כי אז לא היו נעצרים ויכול שאף לא היה מוגש כתב אישום נגדם.

בכל מקרה, חלקו של הנאשם התמצה בכניסה למרחב ציבורי שהוכרז כשטח צבאי, זאת לבקשת נאשם 2 שבקש להעביר לבנו המתגורר בקרבת מקום דבר מה. כטענת המאשימה, אין חולק כי מעשה העבירה לכשעצמו הצריך התעסקות של כוחות הביטחון מול הנאשמים, לרבות הוצאתם מהשטח ומעצרם. יחד עם זאת, אין מקום לטענה מרחיקת לכת של המאשימה כי הנאשמים "סיכנו את ביטחונם של חיילי צה"ל וכוחות הביטחון אשר היו עסוקים בהגנה על האזרחים ובסיכול מפגעים פוטנציאליים". בהקשר זה, מי שנדרש לטיפול ומעצר של הנאשמים הוא החייל, שוטר צבאי שעשה כן במסגרת תפקידו, אף אזק אותם בעצמו, מה שיש בו ללמד כי הנאשמים לא גילו התנגדות ולא הטריחו מעבר לאירוע המתואר בכתב אישום את כוחות הביטחון ובטח לא כתיאורה של ב"כ המאשימה את מצב הדברים בהקשר זה.

על רקע הדברים האמורים, לא ניתן שלא לתהות בטענת המאשימה למתחם העונש והעונש, 7 חודשי מאסר בפועל אותו עתרה להשית על הנאשם. הדברים מקבלים משנה תוקף בהינתן שהמאשימה לא יכולה הייתה להציג ולו מקרה אחד בפסיקה בתימוכין למתחם, ועוד יותר, נוכח שנעצה טיעונה לעונשו של הנאשם בשל עקרון "אחידות הענישה". בהקשר לעקרון אחדות הענישה, הפנתה לעונשו של נאשם 2 עליו הושתו 7 חודשי מאסר בפועל. אלא מה, שעונשו של הנאשם 2 הוא עונש שעליו הסכימו המאשימה, נאשם 2 ובא-כוחו. ומה לנאשם 1 עם ההסדר אליו הגיע נאשם 2? אמנם הוגש הסדר בכתב ביחס לשני הנאשמים, אולם בזה נמצא הפרדה ברורה בהסכמות לעונש והטיעונים לעונש. במועד הצגת ההסדרים בעניינם של הנאשמים לפני - נאשם 2 הובא כעצור עד תום ההליכים, ונכון למועד הצגת ההסדר היה כבר עצור למעלה משישה חודשים, זאת בהעדר חלופת מעצר, בעוד שנאשם 1 שוחרר לחלופת מעצר כעבור תשעה ימים ממועד הגשת כתב האישום.

מעובדות כתב האישום המייחסות לנאשם 2 איומים על החייל (קודם לתיקון כתב האישום יוחסה לו עבירת איומים ועמד נגדו מאסר על תנאי) לצד העולה מטיעוני ב"כ נאשם 2 לעונש, מצב הדברים שתואר לעיל, הוא הסיבה העיקרית להסדר שכלל 7 חודשי מאסר בפועל, הסדר שנועד להביא לשחרור נאשם 2 נוכח תקופת מעצרו הממושכת והעובדה כי ניהול משפטו היה מותירו עוד חודשים מאחורי סורג וברית. רוצה לומר, כי הסדר הטיעון המלא אליו הגיעה המאשימה עם נאשם 2, אין לו דבר וחצי דבר עם ההסדר החלקי אליו הגיעה עם הנאשם.

אין מקום להקיש מהעונש לו הסכים נאשם 2, בנסיבות בהן היה נתון באותה עת- למתחם העונש והעונש שיש להשית על נאשם 1. אין מקום להחלת עיקרון אחדות הענישה במקרה הנדון, ודין הטענה להידחות.

מתחם העונש בעניינו של נאשם 1 צריך להיקבע על פי אשמו וחלקו במעשה, ונגזרת מכך גם עונשו.

הענישה הנוהגת בעבירה של כניסה לשטח צבאי סגור, כמו כל עבירה, נעה במנעד רחב שהוא תלוי נסיבות. בשים לב לנסיבות החריגות של המקרה הנדון, לצד מידת הפגיעה הנמוכה של הנאשם בערכים המוגנים, סבורני כי מתחם העונש צריך וינוע בין מאסר על תנאי ועד שישה חודשי מאסר בפועל.

המאשימה הפנתה למקרה אחד בפסיקה, שנסיבותיו חמורות פי כמה וכמה מהנסיבות במקרה הנדון. כך, בע"פ 5670/14 חוסם סראחין נ' מדינת ישראל (29.07.15), שם, נדחה ערעור על חומרת העונש - 12 חודשי מאסר בפועל, על מי שהורשע בשרשרת עבירות: קשירת קשר לביצוע פשע; פגיעה ברכוש; הפרעה לשוטר; נסיון גניבה; הסתייעות ברכב לביצוע פשע ושימוש ברכב ללא פוליסה ביטוח, בנסיבות בהן המערער ואחרים נכנסו לשטח הצבאי "צאלים", ניסו לגנוב מטרות אימון ולא שעו לקריאות החיילים והמשטרה לעצור.

ההגנה מצדה הפנתה לע"פ (מחוזי ב"ש) 25770-04-13 אלוג' נ' מדינת ישראל (20.11.13) (ערעור על הכרעת הדין ולחלופין על גזר הדין), שם דובר במי שעונשו נגזר ל 8 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע בכניסה למקום צבאי; ניסיון גניבה וניסיון פגיעה ברכוש הצבאי, בנסיבות בהן נכנס לבסיס צבאי ופירק שלדת טנק באמצעות רתכת עוד הפנתה ההגנה לת"פ (מחוזי ב"ש) 4161-02-10 מדינת ישראל נ' בנאנו ואח' (07.03.1), שנסיבותיו דומות יותר למקרה הנדון, שם, הסתיים עניינם של הנאשמים בביטול הרשעתם. המדובר בהסדר טיעון בגדרו הורשע נאשם 1 בהפלגה וכניסה לשטח אסור והוסכם כי המאשימה תעתור לעונש של מאסר על תנאי וקנס, ואילו ההגנה תטען חופשי לרבות לביטול הרשעתו. נסיבות העבירה הן כי במהלך מבצע "עופרת יצוקה", רכבו הנאשמים על אופנוע ים מכיוון אשקלון לתוך שטח אשמינו שטח צבאי סגור. ספינת חיל הים הבחינה בהם והורתה להם לעצור, ולאחר שהבחינו בה הסתובבו והחלו לנסוע במהירות לכיוון אשקלון. רק לאחר שהוזעקו כוחות נוספים ובוצע מרדף וירי באוויר עד מעצרו של הנאשמים אשר שבו לכיוון ישראל. בית המשפט כאמור ביטל את הרשעת הנאשמים והסתפק בשל"צ והתחייבות.

בת"פ (שלום ב"ש) 3322-01-21 מדינת ישראל נ' אבו גרדוד (07.09.23), נקבע מתחם הולם בין מספר חודשי מאסר שיוכלו וירוצו בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם הורשע בעבירות כניסה למקום צבאי; הפרעה לשוטר; נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא ביטוח, בנסיבות בהן הגיע יחד עם אחרים למחנה אימונים הסמוך לבסיס צאלים, כשהם נוסעים על 3 טרקטורונים, וחם צוואר מכסה את פניו. חיילים קראו להם לעצור ולעזוב את המקום אך הנאשם יחד עם האחרים התעלמו מקריאותיהם כשהם נוהגים את הטרקטורונים לכוונם של קבוצת חיילים שהייתה במקום. בהמשך, מרכב אבטחה הגיע סמוך אליהם, אחד מהאחרים השליך אבן לעבר רכב האבטחה ופגע בגלגל.

בת"פ (שלום ק"ש) 41285-06-14 מדינת ישראל נ' שרקאוי ואח' (24.01.16), נקבע מתחם עונש בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. הנאשמים הורשעו בעבירות בכניסה לשטח צבאי וניסיון גניבה בכך שנכנסו לשטח מטווחים ברמת הגולן דרך פרצה שנחתכה בגדר התיל, ואספו בשטח תרמילים וכדורים חיים, סוללה צבאית וחלק ממרגמה לתאורה. עונשם נגזר ל 2 חודשי מאסר בעבודות שירות וענישה נלווית. נמצאנו למדים אפוא, כי למתחם העונש לו טענה התביעה - אין בסיס. כך ביחס לטענה להשוות עונשו לעונשו של נאשם 2, וכך ביחס לענישה הנוהגת כעולה מהמקרים שנסקרו לעיל, בחלקם דובר בכניסה לשטחים צבאיים לרבות בסיסים סגורים תוך ביצוע שרשרת עבירות נלוות. עוד נמצא כי במקרה בו הנסיבות הן קרובות לנסיבות המקרה הנדון, בית המשפט אף מצא לנכון לבטל את הרשעה בעבירה זו שבוצעה בנסיבות חמורות מהנסיבות במקרה הנדון. אשר על כן, בהתחשב במעשה העבירה בנסיבותיה, במידת אשמו של הנאשם ומידת הפגיעה הנמוכה בערכים המוגנים, הנני לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם כך שינוע בין מאסר על תנאי ועד ל 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

עונשו של הנאשם

6. הנאשם הנותן את הדין, בן 55. לחובת הנאשם 3 הרשעות קודמות. הרשעתו האחרונה מינואר 2020 בעבירה של גניבה שביצע בשנת 2018 והושת עליו מאסר על תנאי וצו התחייבות. שתי הרשעות נוספות מהשנים 2018 ו 2016 בעבירות של הפרעה ותקיפת שוטר, אותן ביצע בשנת 2014, בגדרן הושתו עליו עונשי מאסר על תנאי וענישה נלווית. עברו הפלילי אינו מכביד כלל, הן ביחס לגילו והן ביחס למספר ואופי העבירות, לרבות העובדה כי מעולם לא הושת עליו מאסר בפועל.

התסקיר המלמד על נסיבות חיים לא קלות, פורס תמונה כללית ומספקת אודות הנאשם. על כן, ומשהבאתי בחשבון את אופי העבירה בנסיבות ביצועה, לא מצאתי כי הנסיבות בכללותן במקרה הנדון, מצדיקות תסקיר משלים אשר היה אמור, בין היתר, לבחון שילוב הנאשם בהליך טיפולי, הגם שהנאשם הביע רצון לכך.

התסקיר אמנם הצביע על נזקקות של הנאשם, אם כי זו אינה נוגעת לדפוסים עבריינים אצל הנאשם, וודאי לא מושרשים, אלא ובעיקר בהעדר כלים ויכולת למצב עצמו בתחום התעסוקתי והאישי משפחתי. בהקשרים אלה, אוסיף כי מהדיונים שהתקיימו בפני, ניתן היה להתרשם כי הנאשם מורתע, ולא רק מעצם מעצרו משך מספר ימים, אלא גם נוכח ההליך שהתנהל נגדו. מכאן, בהינתן גילו ומידת מעורבותו בפלילים, סבורני כי הסיכוי להישנות התנהגות דומה, הינו נמוך.

סוף דבר

בהביאי בחשבון את נסיבות ביצוע עבירה, לרבות כי האירוע אליו נקלע הנאשם יכול היה להסתיים ללא כתב אישום אילו נאשם 2 לא היה פונה ומאיים על החייל שפנה אליהם והבהיר להם כי השטח הוכרז כשטח צבאי סגור; האחריות שלקח הנאשם על מעשיו, הודאתו ושיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן, גילו ועברו הפלילי הלא מכביד - מצאתי כי אין לי צורך לעשות בחוות דעת הממונה שהוגשה בעניינו, שכן, למרות עברו הפלילי, נכון למקם עונשו בתחתית מתחם העונש אותו קבעתי. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור עבירה בה הורשע משך 3 שנים מהיום.

ב. 2,500 ₪ קנס או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 90 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"ה, 13 פברואר 2025, במעמד הצדדים.